

ΑΠΟ ΤΑ “ΛΑΒΑΡΑ,,

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Σειοῦνται τὰ σπλάγχνα τοῦ ὀλογάλανου οὐρανοῦ !
 Νειόπλαστο ἀστέρι ἀπλώνει τᾶσπιλα φτερά του
 καὶ ἔς τὸν φεγγίτη ἐνὸς πανέρμου καλυβιοῦ
 ἐπλημμύρησε πασίχαρο τῆ μελωδιά του.

Καὶ ἔς τὰ σταλαγματιὰ θαυματουργῆς ὀροσιᾶς
 τὴν νεκρὴν ρίζα ὁ ἀντίλαλός του ἀναταράζει
 μιᾶς ταπεινῆς καὶ γλωμιασμένης ἀγκαθιάς,
 ποῦ πλάι ἔς τοῦ καλυβιοῦ τὴν θύρα μαραζιάζει.

Καὶ λαχταράει καὶ ἀντρεϊεῖται τὸ ἄχαρο δέντρο
 καὶ ἀνθοβολᾷ ἡ κορφή του ὡς τὸν φεγγίτη φθάνει
 καὶ ἀγκαλιαστὰ μὲ τὸ ἄστρο πέφτει ἔς τὴ μορφῆ
 τοῦ ὠραίου βρέφους ἔς βασιλικὸ στεφάνι.

ΨΥΧΩΝ ΧΑΡΑΥΓΗ

Ἔρμες ψυχές καὶ σκοτεινές,
 ποιά θεία ψυχὴ σᾶς γοητεύει
 καὶ πρόσχαρες καὶ γαληνές
 ἔξυπνήσατε ἀπ’ τὰ μαῦρα ἐρέβη ;

Καὶ τὴν αὐγὴ ἐπλανήθητε
 μέσ’ ἔστῆς ἀγάπης τὰ λιβάδια
 θερίζοντας τοῦ Πόνου ἀνθούς
 καὶ τῆς Ἐλπίδας μοσχοκλάδια ;

Ἔρμες ψυχές καὶ ἀπόκληρες,
 ποιό πνεῦμα οὐράνιο σᾶς ἐμπνέει
 καὶ Ἥλιος χαρᾶς ψάλλει ἔστὸν ὕμνο σας
 καὶ ὁ Γολγοθᾶς ἔστὴν προσευχὴ σας κλαίει ;

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Σὲ θάλασσα χιονόστρωτη,
 ποῦ ἐβόγκα ὁ θάνατος ἑστάθαι τῆς βάρης.
 διαβάτης Ἡλιομέτωπος
 ἦρθε ἀπ' τὰ νέφη καὶ τρανὸς ἐστάθη·

Κ' ἐθύθισε τὸ βλέμμα του
 ἐπὶ πλάσι, ποῦ ἐκοιμῶταν κουρασμένη,
 καὶ πατρικὰ εὐλογῶντάς τιν
 μὲ πρόσωπο ἰλαρότατο προβαίνει.

Καὶ ὅθε διαβῆ, τριαντάφυλλα
 τὴν χιονισμένη θάλασσα πλουμίζουν
 καὶ ἀπὸ τοὺς ριγκλοὺς βυθοὺς
 μορφῆς κρινόλευκες τὸν χαιρετίζουν.

Ξ Ε Φ Α Ν Τ Ω Μ Α

« Δόξα ἐστὸν Ὑψίστων! Ἐστὸν Κόσμο εἰρήνη!
 τρανὲς φωνῆς γιγάντων κολυμποῦνε
 ἐστῶν τάφων τὴν σιγή, ἐστοῦ ἀπείρου τὴν γαλήνη
 καὶ ἀπ' ἄστρο ἄστρο ἀντιβοῦνε.

Καὶ ἐστὲς φωνῆς τὲς φλογερῆς φυτρώνουν
 τιτᾶνες πλάτανοι, μυριανθισμένοι,
 Ζωῆς φυτρώνουν ποταμοὶ καὶ ζώνουν
 μὲ νεῦμα εὐωδιαστὸ τὴν Οἰκουμένη.

Καὶ πίνουν οἱ ἐτοιμοθάνατες ψυχῆς
 καὶ ἀπ' τοὺς πλατάνους κάτω ἀναγαλλιάζουν
 καὶ μὲ θριάμβων λιτανεῖτες καὶ προσευχῆς
 ὕμνοῦν τὸν λυτρωτὴ τους καὶ δοξάζουν.

Ο Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Α Σ

— Ποιὸς νᾶσαι Ἐσύ, ποῦ ἐφόρεσες
 λευκὸ μανδύα, ὠραία κορώνα
 καὶ ἀνωφερίζεις τολμηρὸς
 πρὸς τὸν ἀστέρινον ῥοδῶνα;

Ποιός νᾶσαι Ἐσύ, κάθε Λαμπρῇ
 ἔστων πύργον τοῦ Ἥλιου ποῦ ἀνεβαίνεις
 καὶ τὸ πελώριο σήμαντρο
 τῆς Ἀναστάσεως σημαίνεις ;

— Εἶμαι θλιμμένος μάρτυρας,
 ποῦ εἶχα τὴν Πίστι θώρακά μου.
 Μ' ἐδόξασεν ὁ Πόθος μου
 καὶ διαλαλῶ τὴν λευθεριά μου.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τόσον καιρὸν Σὲ λαχταρίζ' ἡ μαύρη γῆ
 καὶ Σὲ ποθοῦν βασιλεμένα μάτια . . .

Ρόδισε ἀνέσπερη, χαριτωμένη αὐγῇ,
 καὶ ἔσ' τὰ λαμπρά σου πάρε μας παλάτια.

Γιὰ ἰδὲς τῆς ἐρημιᾶς τὰ φύτρα τὰ ὄρφανά . . .
 Χλωμά στρέφουν τὲς ὄψεις των ἑστένα.

Μιά Σου βλεψιά, δυὸ χαμογέλια φωτεινά
 θὰ τὰ ξυπνήσῃ μοσχομουρισμένα.

ᾠ φῶς, ἐφάνης ; — Ἐστὴν ἀθάνατη χαρά,
 ποῦ πλημμυρίζει, Κόσμε, τώρα τὴν ψυχὴ σου
 καὶ ὁ νυχτοπλάνος νοῦς ἀπλώνει ἀετοῦ φτερά
 καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μελωδεῖ μαζὶ Σου.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
 Βοσπορίτης

Γνώμαι περὶ τοῦ πολέμου

Ὁ παρέχων τὸν θάνατον εἰς ἓν μόνον πρόσωπον στηλι-
 τεύεται ὡς ἐγκληματίας. Ἀλλὰ σφαγιάσατε χιλιάδας ἀνθρώ-
 πων, κατακλύσατε τὴν γῆν δι' αἵματος, μολύνετε τοὺς πο-
 ταμοὺς διὰ πτωμάτων· σᾶς δίδουν θέσιν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ !

Εἰς μόνον φόνος καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον κακοῦργον· χιλιά-
 δες φόνων τὸν καθιστῶσιν ἥρωα.